

POSTANOWIENIE

Dnia 29 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa A. G. i B. G.

przeciwko Miastu W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 kwietnia 2016 r.,

na skutek skarg kasacyjnych powodów i strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 grudnia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania
i znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek zaskarżenia o szczególnym charakterze, mający na celu ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarzania orzeczeń niesatysfakcjonujących strony. Interes prywatny skarżącego uwzględniany jest tylko o tyle, o ile może stać się podłożem interesu ogólnego. Dlatego nie każda

skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Założenie spełnienia wymagań zawartych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. realizowane być może przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających spełnienie publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej, które przewidziane zostały w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powodowie B. i A. G. wnieśli o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podnosząc, że zachodzą przesłanki wskazane w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 2 k.p.c., a więc, że: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przesłanki te zostały we wniosku sprowadzone do pytania, czy w świetle art. 36 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym pojęcie korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem odnosi się do sytuacji, w której takie korzystanie zgodne z dotychczasowym przeznaczeniem nieruchomości w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jest choćby tylko hipotetycznie, abstrakcyjnie i potencjalnie możliwe, czy też konieczne jest realne, aktywne i faktyczne wykorzystywanie nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem zapisanym w planie zagospodarowania przestrzennego.

Pozwane Miasto W. we wniosku przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołało się natomiast na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzone ujęte w pytaniu, czy w przypadku stwierdzenia przez sąd prawomocności wyroku wydanego w oparciu o art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zw. z art. 64 k.c. i art. 1047 oraz art. 37 ust. 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w zakresie uwzględniającym powództwo oraz jego wykonania w tej części przez gminę, a następnie podwyższenia przez sąd drugiej instancji ceny sprzedaży nieruchomości, gmina pozostaje w opóźnieniu w wykupie nieruchomości o mowa w art. 37 ust. 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym również po terminie wykonania prawomocnego w tej części wyroku Sądu I instancji, co w konsekwencji obliguje ją do zapłaty odsetek ustawowych liczonych od kwoty stanowiącej cenę w

ustalonych przez Sądy obu instancji cenach aż do czasu zapłaty różnicy w cenie dąży nieruchomości.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W orzecznictwie ugruntował się pogląd, zgodnie z którym istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurystyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 nie publ.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurystycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07 - nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Ponadto prawidłowo wyartykułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, nie publ.).

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wymaga zaś wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć oraz że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 8 lipca 2008, I CSK 111/08; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11; z dnia 4 kwietnia 2012 r., III SK 39/11; z dnia 26 kwietnia 2012 r., III SK 43/11 - nie publ.).

Analiza obu wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych stron do rozpoznania i ich uzasadnienia, nie daje podstaw do uznania, że rzeczywiście zachodzi któraś ze wskazanych powyżej przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej. Pytania te są nie tylko wadliwie sformułowane w rozumieniu powyższych przepisów i ich utrwalonej wykładni, ale zostały zbudowane w odniesieniu do potrzeby wykładni art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (j.t. Dz.U. z 2015 r., poz. 199, ze zm.), podczas gdy sprawa niniejsza dotyczyła sporu co do wysokości odszkodowania, które jest ustalane na podstawie kryteriów z art. 37 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Unormowanie zawarte w art. 36 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym było wielokrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego (por. m. in. wyroki: z dnia 9 września 2015 r., IV CSK 754/14, nie publ.; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CNP 82/08, Biul. SN 2009, nr 5; z dnia 13 czerwca 2013 r., IV CSK 680/12, nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14, nie publ.; z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 332/06, nie publ.; z dnia 9 września 2009, V CSK 46/09 nie publ.; z dnia 5 lipca 2012 r., IV CSK 619/11 nie publ.; z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14, nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.